

Sygn. akt II CSK 116/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku Z. M.
przy uczestnictwie Z. S. i X. Y.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 4 lipca 2016 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 4 lipca 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność. Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżąca wskazała, że wynika ona z analizy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i przejętych przez Sąd Okręgowy, a także dokonanej wykładni art. 962 k.c. Prawidłowa subsumpcja przepisu art. 962 k.c. w świetle tych ustaleń miałaby prowadzić do wniosku, że powołanie Z. C. S. do spadku testamentem notarialnym z dnia 24 listopada 2011 r. jest nieważne, co uzasadnia powołanie skarżącej do dziedziczenia po zmarłej J. W. w testamencie holograficznym z dnia 26 października 2011 r.

Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia

dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że wykładnia art. 962 k.c. przyjęta przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu była oczywiście błędna lub doprowadziła do tego, że postanowienie jest oczywiście nieprawidłowe.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy nie orzekł, ponieważ pełnomocnik uczestnika Z. S. nie zawarł w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosku o zasądzenie tych kosztów na wypadek uwzględnienia wniosku o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 109 § 1 zd. pierwsze w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.). Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został w odpowiedzi na skargę kasacyjną ograniczony do sytuacji, w której nastąpiłoby jej oddalenie.

aw

jw